

En from ynglings livsbild :
[Anders Gustaf Johansson] /

Engström, L. M.

8 B B

JOHANSSON, ANDERS GUSTAF

Biogr
Sv.
(Bn)
o

EN FROM YNGLINGS
LIVSBILD

AV

L. M. ENGSTRÖM
KYRKOHERDE I BOLSTAD
KONTRAKTSPROST

ANDRA UPPLAGAN

A.-B. Sv. Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm
(I kommission)

JOHANSSON, ANDERS GUSTAF

EN FROM YNGLINGS
LIVSBILD

AV

L. M. ENGSTRÖM

KYRKOHERDE I BOLSTAD
KONTRAKTSPROST

A. B. Sv. Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag, Stockholm
(I kommission)

STOCKHOLM 1922
VICTOR PETTERSONS BOKINDUSTRIAKTIEBOLAG

EN FROM YNGLINGS LIVSBILD

FROMMA ynglingar bli alltmer sällsynta. De höra egentligen till de starka, rika, kyrkliga tiderna. När Guds ord går fram med makt, då blir det även mången yngling för starkt. Han låter sig räddas ur den närvarande onda världen, ut från mörkrets välde, och han låter sig införas i Guds älskade Sons rike. Gal. 1: 4. Kol. 1: 13.

Men vi leva i ringa dagar, i en tid, andligen rik på ord, men fattig på kraft, rik på organisationer, men fattig på äkta frukt. Vi leva i en tid, då det talas mycket, verkas mycket, men då det är litet av livets djupa art.

Allvarligt fromma, sådana, som lägga ut på djupet, som icke blott *tala*, utan ock *leva* kristligt, som icke blott *bekänna*, utan ock *efterfölja* Kristus, som icke blott hört, läst och lärt om Jesus Kristus, utan ock leva det fördolda livet med Honom, kämpa Hans kamp och lida Hans smälek — de äro jämförelsevis få. Men i synnerhet äro dessa få bland vår tids ynglingar. Bland dem är det i sanning icke många, om vilka aposteln Johannes' ord kunna tillämpas: *Jag har skrivit till eder, I ynglingar, ty I ären starka, och Guds ord förbliver i eder, och I haven övervunnit den onde.* 1 Joh. 2: 14.

Fördenskull är det vederkvickande att möta en kristen yngling, som visar sin tro med sina gärningar, med sitt liv, Jak. 2: 18, som *bevisar sig*

vara en, som övertunnit och övervinner. Upp. 12: 11, 2: 7, 11, 17, 3: 5.

Vi gå nu att akta på en sådan ynglings livsbild.

Anders Gustaf Johansson föddes den 16 maj 1884. Han var son av hemmansägaren Johannes Pettersson och hans hustru Kristina Johansdotter från Troneberg, beläget på gränsen mellan Bolstads och Frändefors' pastorater å Dalsland. Nämda hemman har till år 1889 tillhört Gestads annexförsamling av förstnämnda pastorat, men tillhör sedan dess Brålanda församling av sistnämnda pastorat.

Den första mera märkliga skickelsen i Anders Gustaf Johanssons liv var en olyckshändelse. Vid 7 års ålder fick han fingrarna på den vänstra handen krossade i ett tröskverk. Anmärkningsvärt är, att, då den lille av sin moder blivit förbunden, bad han stilla Fader vår. Omedelbart måste han föras till lasarettet — det ställe, där han 25 år senare skulle kämpa den sista striden.

Elvaårig förlorade han sin fader. Tidigt blev han därför tränad i arbete och huslig omtanke. Han lärde sig lydnad och flit.

Som skolgosse var Anders Gustaf känd för sitt stilla uppförande. Redan under skoltiden gick han gärna till Herrens hus och var där en uppmärksam gudstjänstfirare. Vid hemkomsten kunde han ur minnet återgiva rätt mycket ur den hörda predikan. Vägen till templet blev sedermera en av hans käraste.

År 1898 konfirmerades han. Några djupare andliga intryck erhöill han icke under beredsetiden. »Konfirmationsläraren gav ej heller anledning till sådana.» Dock förnam Anders Gustaf redan vid denna tid ett inre behov av Herren och en åstundan att få tillhöra Honom. Först vid 17 års ålder kom emellertid den djupgående sinnesförändringen. Ordets predikan, som han tidigt lärt sig uppmärksamma, väckte honom till besinning och födde honom till tron. En gång hörde han i templet allvarligt varnas för dansnöjernas faror. På återvägen fattade han detta uppsåt: »Jag vill aldrig dansa.» Anders Gustaf blev sitt uppsåt trogen. Han dansade icke. Han fruktade och avhöll sig från de köttsliga begärelserna. 1 Petr. 2: 11. Han flydde syndens väg. Hans glädje och längtan blev av annan art. Han lärde sig trakta efter det, som evigt är. Frälsaren, Hans ord, Hans nåd, Hans delaktighet blev ämnet för hans längtan och tröst.

Uppriktighet och allvar utmärkte Anders Gustaf från första början av hans andliga liv. Icke långt efter sin omvändelse hade han i likhet med så många ynglingar den tiden beslutat resa till Amerika. Efter gudstjänstens slut går han in i sakristian för att säga farväl till sin själasörjare. Denne erfor och uttalade en allvarlig oro för hans nya, inre liv med hänsyn till den tillämnade resan. Viktiga skäl anfördes för att stanna hemma. Resan skulle emellertid anträdas redan dagen efter. Allt var i ordning för densamma. Men den blev aldrig av. An-

ders Gustaf besinnade den sanning, som så få unga inse, som så många aldrig lära inse: *Ett är nödvändigt. Luk. 10: 42. Och åter: Vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ? Matt. 16: 26.*

Erinringen om själens fara var nog. Anders Gustaf avstod från utsikten till jordisk förtjänst för att bevara sin själ. Han vågade vid närmare eftersinning icke kasta sitt andliga liv i fara. Han beslöt stanna hemma, där han bättre kunde vårda detta liv, särskilt genom att begagna de rika tillfällena i hembygden till Guds ords hörande och till umgänge med allvarligt fromma.

År 1904 lämnade den äldste brodern hemmet. Då blev Anders Gustaf dess stöd ända till sin död. Han bevisade sig gent emot sin moder som en lydig, öm och uppoffrande son, som söker sin like. Som broder ådagalade han ett sällsport mått av hängiven kärlek. I mer än ett avseende blev han en fader i sitt hem, ja, sitt hems pastor. Stor månhet hade han därom, att Guds ord dagligen brukades såväl enskilt som gemensamt.

Husandakten var för honom en andlig livs- och kraftkälla av mycket högt värde. Han hade icke råd försumma den. Även då göromålen voro synnerligen hopade, måste det bli tid för hemmets gudstjänst, till vilken hörde Guds ords läsning, bön, psalmsång. M. F. Roos' anderika dagliga betraktelser med Hillers sånger lästes härvid år efter år.

Även i Anders Gustafs hem gjordes den märkliga upptäckten, att hade man en gång trängt in i dessa betraktelsers liv, bli de aldrig för gamla. En from man hade i omkring 50 år dagligen läst denna uppbyggelsebok. Men för varje gång han återkom till en betraktelse, var den som ny. Detta är mången, mången annan kristens erfarenhet.

Anders Gustaf förvandlade sitt *hem till en kyrka*. Luther, Arndt, Schartau voro där, jämte Roos, huspredikanterna. Men *kyrkan* blev ock för Anders Gustaf *ett hem*. Dit styrde han så gärna sina steg. Davids 84 ps. hade i denne yngling vunnit en synnerlig uppfyllelse.

Icke Anders Gustaf ensam, utan mor och syster med honom gingo upp till templet. Likaså bröderna, då de voro hemma. När så befanns nödigt, skjutsade han de sina till kyrkan. Det var för honom innerligt kärt att övervinna hindren icke blott för egen del, utan ock för de sinas, när det gällde Guds ords hörande. Hos de predikanter, som lärt i Schartaus djupa, anderika skola, fann han sin rikaste uppbyggelse.

Ett av Anders Gustafs största glädjeämnen i livet var, då han året före sin död fick närvara vid sin tvillingbroders prästvigning.

Såsom alla Herrans sanna trogna luttrades Anders Gustaf i lidanden, inre och yttre. Han bar dessa med stort tålamod. De, som icke närmare kände honom, kunde litet ana hans nöder, ty han bevarade alltfört sin vänlighet och helgade glädje.

Under åren 1913—1914 led han av tidvis mycket svåra magsmärtor. Understundom måste han avbryta arbetet och för en stund vila. Flera gånger vände han sig till läkare, men utan åsyftat gagn. Sommaren 1914 undergick han operation. Genom denna blev han återställd och hade sedermera ingen nämnvärd känning av sitt förra onda.

Icke heller under nu berörda sjukdom svek hans tålmod. Aldrig hörde man honom klaga. Endast litet talade han om sina krämpor. Men man såg i hans ansiktsuttryck, då han led av dem.

Under egna lidanden lärde Anders Gustaf att känna medlidsamhet mot andra nödställda. Sjuka, fattiga, i inre mening trängda och anfäktade hade i honom en vän med sällspord trohet, kärlek och förståelse. Redan hans ädla, vänliga väsende verkade vederkvickande på de lidande. Vid sjukbäddarna var Anders Gustaf en flitig och högt skattad gäst. Han kom aldrig utan att medföra andliga gåvor: Guds ords lärdom, maning, varning, styrkelse och tröst. Hans psalmsång livade och fägnade. Ofta och gärna sjöng han exempelvis Johannes Heermanns härliga tröstesalm mot döden: Sv. Ps. 207: 7, 8:

Hjälp, att jag somnar in på Jesu död och pina,
Låt själen bliva Din och komma till de Dina.
Giv trötta benen ro i mina fäders grav,
När jag i levand'tro från världen vandrat av.

När du av jordens sand de döda vill uppväcka,
 O! värdes då Din hand ock till min grav utsträcka,
 Låt klinga mig Din röst, och väck mig glader opp.
 Förläna evig tröst, förena själ och kropp.

Mången gång gick Anders Gustaf direkt från gudstjänsten till en sjukbädd. Självt fyllt av nåden, ville han meddela av bekommen rikedom. Regn och oväder utgjorde för honom intet hinder, då det gällde besöka någon sjuk eller döende. Jesus skall säga till sina tregna på den dagen: *Jag var sjuk, och I besökten mig.* Matt. 25: 36.

Kunde han icke besöka de sjuka, sände han dem brev eller åtminstone en skriftlig hälsning. För egen del förtrogen med lidandet, förstod han de lidande och blev förstadd av dem. Han blev en frivillig församlingsdiakon av hög ordning.

Anders Gustaf var icke blott en hemmets, församlingens och kyrkans, utan ock en missionens vän. Liksom han förvärvat avsevärda kunskaper i sin bibel, i sin kristendom över huvud, så hade han ock förskaffat sig, i hans ställning ovanliga insikter rörande missionen. Icke heller detta pund nedgrävde han, utan sökte bringa det in i sin Mästares växlarebank. Var han kunde, vinnlade han sig att på sin väg väcka intresse och nitälskan för missionens stora kärleksverk.

De båda årliga missionskalendrarna Stjärnan från Betlehem och Tillkomme Ditt rike ävensom stif-

tets julbok spred han, i synnerhet den förstnämnda, årligen i en mängd exemplar.

När vår kyrkas missionsstyrelse i följd av världskriget övertagit den tyska tamulmissionen («Norra Indiafältet») samt riktat till den svenska kyrkoförsamlingen en bevekande vädjan om månatliga bidrag i och för den nya stora missionsuppgiftens utförande, då var Anders Gustaf en av dem i sin bygd, som varmast och förståelsefullast lyssnade. Själv tecknade han i kärleksfullt offersinne sitt bidrag. Men han stannade icke där. I sin varma nitälskan vände han sig ock till andra, klargjorde missionsläget och hemställde om understöd. Anders Gustafs vädjan kunde knappast någon avvisa. Av omkring ett 40-tal personer förskaffade han missionsbidrag till ett belopp av över 500 kr. Ännu under hans sista sjukdom låg missionen honom om hjärtat.

Andra ha år efter år fortsatt detta hans arbete för missionen.

På hans begravningsdag virades den s. k. missionskransen, d. v. s. upptogs ett missionsoffer, som uppgick till nära 100 kronor.

Av en skickelse inträffade att som gäst deltog i begravningshögtiden en av svenska kyrkans missionärer, vilken sedan i en kort minnesteckning i sv. kyrkans missionstidning bl. a. säger: »Anders Gustaf Johansson var en av de stilla i landet, en av ädlingarna i Guds rike. Må hans korta livsgärning bära rik välsignelse för evigheten.»

Anders Gustaf var resligt byggd med ett friskt, blommande utseende. Han var rörlig, rask, manlig, kunnig, driftig i vad han tog för händer. Han var såsom en frisk fläkt, en varm sol, där han gick fram. Men hans levnadsdag lyktades, innan aftonen var kommen. Hastigt, oförtänt kom hädanbudet. Några dagars svår lunginflammation ändade detta unga, välsignelserika liv. Den 28 april 1917 gick Anders Gustaf ur vedermodan in i vilan, från den stridande församlingen in i den triumferande.

Den hårda sjukdomen försvårade mycket talandet. Men i sin Frälsares försoning, i Hans genom-borrade händer inneslöt och inbäddade han sig.

Anders Gustafs bortgång väckte bestörtning, saknad och sorg vida omkring. En pelare i församlingen var brusten. En hjälte var fallen. *Herre, varför gjorde Du oss detta?*

Begravningsdagen blev en verklig sorghögtid. Mycket folk från när och fjärran hade samlat sig den stilla vårmiddagen. Det brådskande vardagsarbetet hade satts å sido. Kyrkan överfylldes. Anders Gustaf Johansson i Troneberg skulle begravas.

Hans hemförsamlings pastor höll en uppbygglig likpredikan över Fil. 1: 21: *För mig är livet Kristus och döden en vinning.* Tillika tolkade han församlingens hopp och saknad vid denna bår. Efter sorgedustjänsten inne i templet samlade sig den stora högtidsskaran ute vid graven. Det var en lärorik syn. Det var som *kristen* Anders Gustaf

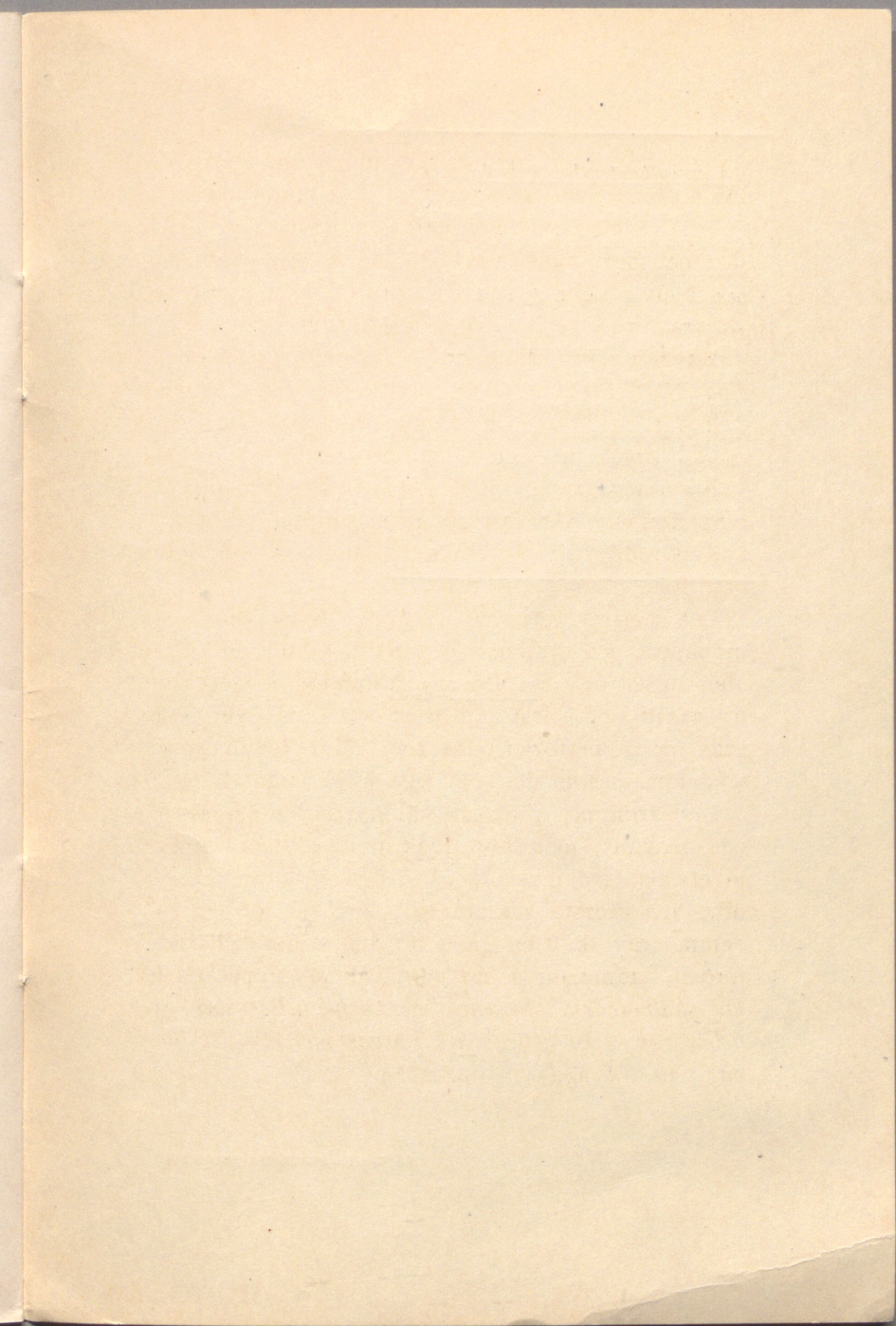
Johansson ännu i döden utövade denna dragningskraft. Han hade icke varit en lärd man, icke heller en rik. Men han hade varit en from man. Hans fromhet var hans starkhet. Gudaktigheten hade hos honom bevisat sig icke som ett sken, utan som en kraft. Det kände, det visste alla.

Mången i vår tid säger: Kristendomen är ingenting. Den är numera föråldrad, ja, död. Varje sådan dåre kan t. o. m. genom en jordfästning som denna finna sin vederläggning.

Även vid graven ljödo Guds ord och psalmsång. Sist uttryckte den bortgångnes tvillingbroder, präst i Karlstads stift, ett tack till dem, som kommit, och till honom, som gått.

Det var en gripande stund. Även män, som måhända icke på åratals gråt, fällde här tårar. Men löftet om en salig uppståndelse och ett evigt liv spred och sprider alltfört sitt ljus över denna grav och borttorkar tårarne. Här behöver man icke sörja såsom de, som icke hava något hopp.

Den frommes grav är väl även den en sorgens och klagans, men bör dock mycket mer vara en lovets och fröjdens ort. Vid den frommes grav är ofta den största saknad och sorg på jorden. Vid denna grav skall en gång bli den största glädje på jorden, nämligen i de rättfärdigas uppståndelse. *Då skall döden icke vara mer, icke heller sorg, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått till ända.* Upp. 21: 4.

Av samme författare ha utkommit:

Lokalförsamlingen. Del. I. Andra uppl.

För det inre livet. Andra uppl.

Nattvardstankar.

Kristus vår helgelse. Tredje uppl.

Själavård.

När du beder. Femte uppl.

Bibeln och dess bruk.

Hur väcka håg hos de unga för prästkallet.

En missionsintresserad församling.

En from ynglings livsbild. Andra uppl.

För det nya året.

I djup nöd. Fjärde uppl.

Herre, välsigna mig! Sjätte uppl.

Pris 25 öre